

PILGRIM

Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd. (1 Kor 13:12)

Tunnelbanan. Mullvadar arbetar sig fram i jordens hemlighetsfulla dunkel. Myriader av gångar, rörelsen får jorden att skälva. Ur mörkret skjuts vi upp över jordens yta med bländande ljus. Landskap blixtrar förbi. Träd, hus, lyktstolpar böjer sig, flyger och snubblar över varandra. Svindlande broar och höjder. Universum rör sig i spiraler av underjord och himmel. Station efter station, anhalt efter anhalt, saktar farten, ökar farten. Den mekaniska rösten i högtalarna meddelar vår ankomst. Mind the gap, mind the gap. SE UPP FÖR AVGRUNDEN. Dödens tåg går om fem minuter. SKYNDA, SKYNDA OMBORD.

Jag betraktar ditt nakna förslutna ansikte i tunnelbanefönstrets spegel. Du rör dig i dina inre vatten, vandrar längs stränder jag aldrig kan nå. Solen regnar över dig. Du vistas i drömblicken där medvetandet svävar fritt. I snäckan hör jag bruset av din hemlighet. Den blinkar till i ögats spegel, som en fjärran stjärna. Ditt hav ekar förlorat, så långt borta, så svagt. I ansiktets fåror har tiden gröpt ur sina spår. Verklighetens sköra konturer skallrar sönder av tidens andning.

Över fönstren regnets droppar. Först små, koncentrerade. De ansamlas, hopar sig, blir småningom till rännilar som flätar sig över rutan. Det rinner och rinner. Världens tårar över en tunn hinna. Jag ser och ser inte. Lönnskrift tecknad i vatten. Stationer och åter stationer. Dörrar öppnar sig och stängs. Vi passerar. Genom tårar förbundna med varandra.

I hallarnas brus och tumult, terminalernas ekande larm. Ljudvågor höjs och sänks, nervösa skratt, rastlösa barn, fyllegräl stimmar genom min kropp. Allt smälter samman i ett skallande brus. Bokstäverna lösgör sig från språket och svävar fritt över vår terminalhimmel med ventilationsrör av metall och stickande lysrör. Alfabetet brusar nu i andra tonarter, nära sitt sammanbrott, som en okontrollerad orkester. Att brytas sönder av ljud, eller bara höra en annan sång.

Innesluten i hyttens monotona mörker påbyltad med ylle, inbäddad i filter. Ett nummet bylte. Sockor, vantar, tröjor. Yllekalsonger. Dun. Ingenting isolerar mot kylan. Sakta tuggar den sig in i kroppen. Från näsa, tår och fingrar vandrar den rakt mot magen. Kopp efter kopp av hett kaffe utan att tina upp. Isen frasar och dånar mot skrovet. Jag vilar vid vattenlinjen. Som en enträgen grävskopa plöjer vi oss fram. Allt det fritt flytande som kämpar mot förstelning, kristallisering, fångenskap. Med våld försätts allt i rörelse, flak huggs sönder, törnar, virvlar stridande ner i djupen. Vass issörja ligger i tjocka sjok, obeslutsam, ska den övergå i is eller vatten när vågorna stillnat. Inlindad i min yllekokong, så hisnande nära, nästan ett isflak.

Stofthydda, lekamen. Blodet pulserar mot min strand. Evtigt och djärvt som havet självt. Den höga andningen svallar genom blod och vener till bristningsgränsen mättad av syre. Puls i örat. Puls kring mun och läppar. Tiden rinner igenom. Porernas genomsläpplighet medan jag faller genom tiden. Sköra membran. Allt fylls sakta med vatten. Den stora klockan klämtar i ett stumt dån, glider genom din skugga. Av jord är du kommen. Vind skall du bliva.

Henrika Lax